

विचार करता करता डोळा कधी लागला हे तिला कळले सुद्धा नाही. जाग आली तेव्हा सकाळचे सात वाजले होते. का कुणास ठाऊक पण आज तिला खूप प्रसन्न वाटत होते. म्हणूनच पुन्हा भूतकाळात कधीही न डोकावण्याचा निर्णय तिने ठाम केला. नेहमीच्या सवयीनुसार रूही चहा घेत घेत वर्तमानपत्र चाळू लागली आणि अचानक तिची नजर कोपऱ्यातील एका बातमीवर खिळली. ज्या शॉपिंग कॉम्प्लेक्समध्ये तिचे बुटीक होते, ते कॉम्प्लेक्स अनधिकृत असल्यामुळे जमीनदोस्त करण्याचा आदेश सरकारने दिला होता. बातमी वाचतच रूहीने ज्या एस्टेट एजन्टतर्फे बुटीक विकत घेतले होते, त्याला संपर्क करण्याचा प्रयत्न केला. अपेक्षेप्रमाणे त्यानेही फोन उचलला नाही. दामले वकीलसुद्धा कामानिमित्त शहराबाहेर होते आणि त्यांना परतायला अजून दोन दिवस तरी लागणार होते. तिचे सगळेच प्रयत्न निष्फळ ठरले होते.

संपूर्ण बळ एकवटून रूही बुटिकमध्ये जायला निघाली खरी, पण कॉम्प्लेक्सवर होणाऱ्या सरकारी कारवाईमुळे आज बुटीक उघडता येईल की नाही अशी शंका तिला सतावत होती. शॉपिंग कॉम्प्लेक्स जवळ लोकांची गर्दी जमली होती. कुणी घोषणा देत होते, तर कोणी कॉम्प्लेक्सच्या मालकाला शिवीगाळ करत होते. संपूर्ण शॉपिंग कॉम्प्लेक्सला पोलिसांनी वेढा घातला होता. काही NGO's सुद्धा निषेधार्थ उपस्थित होते. समोरची परिस्थिती पाहून रूही थोडीशी भांबावून गेली. स्वकष्टावर उभे केलेले बुटीक आता जमीनदोस्त होणार या विचाराने तिच्या डोळ्यात अश्रू तरळू लागले. कुणाच्याही हाताखाली काम करणार नाही अशा हट्टी व्यक्तिमत्त्वाच्या रूहीला आज कोणाच्यातरी आधाराची गरज भासत होती. खिन्न मनाने तिची पावले घराकडे वळली. आता पुन्हा एकदा तिला शून्यातून जग निर्माण करायचे होते. जिद्द आणि कलात्मकता याच्या साथीने भरारी घ्यायची होती पण मार्ग सापडत नव्हता. इतक्यात तिची नजर टेबलावरील लंडनहून आलेल्या कुरियरकडे गेली. कामाच्या व्यापात ते कुरियर उघडायचे रूही पूर्णपणे विसरून गेली होती. लंडनमधील एका नामांकित फॅशन डिझाइनरकडून ते कुरियर आले होते. काही महिन्यांपूर्वीच रूहीने तिची डिझाईन्स त्यांच्याकडे पाठवली होती. तिचे काम आवडल्यामुळे लंडनमधील आपल्या बिझनेसमध्ये पार्टनरशिप करण्याची ऑफर देऊ केली होती. निर्णय कळविण्यासाठी तिला तीन दिवसांची मुदत दिली होती. पण आज एक आठवड्यानंतर रूहीने कुरियर उघडले होते.

